

Πειραιώς Σεραφεΐμ: “Ευτυχώς, που πέθανε ο Σωτήρ Χριστός και ο θάνατός Του έγινε ζωή δική μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στην Πασχάλιο ποιμαντορική εγκύκλιο για το 2021, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφεΐμ, αναφέρεται στη Σταύρωση και την Ανάσταση του Ιησού Χριστού, λέγοντας πως “ευτυχώς, που πέθανε ο Σωτήρ Χριστός, και ο θάνατός Του έγινε ζωή και Ανάσταση δική μας! Ευτυχώς που υπάρχουν τόσα «μνήματά» Του στον κόσμο, τόσοι άγιοι Ναοί, όπου μπορεί να εισέλθει ελεύθερα ο πονεμένος, ο κουρασμένος και απαρηγόρητος άνθρωπος και να αποθέσει το φορτίον του πόνου του, της αγωνίας του, του φόβου και της ανασφαλείας του, να «ξεφορτωθεί» τον θάνατόν

του”

Η Εγκύκλιος του Μητροπολίτου Πειραιώς

Ευτυχώς που υπάρχουν αι Εκκλησίαι του Εσταυρωμένου, Αποθανόντος, Αναστάντος και αιωνίως Ζώντος Χριστού, όπου ο απελπισμένος άνθρωπος των ημερών μας, ο καταπροδωμένος από όλα τα είδωλα, όλους τους «χαμοθεούς» που έκλεψαν την καρδιά του, την οικονομίαν, την τεχνολογίαν και την γήινη επιστήμη των κτιστών και όλας τας υπολοίπους «κενάς απάτας» του παρόντος αιώνος «του απατεώνους», ευρίσκει καταφύγιον και παραμυθίαν και σωτηρίαν.

Ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά τόν πιστό ἀλλά καί τόν ἄπιστο ἄνθρωπο τό μεθόριο συμβεβηκός μεταξύ τῶν ἀρχαίων (π.Χ.) καί τῶν νέων ἡμερῶν (μ.Χ.).

Τόσο ἠθικά καί φυσικά ὅσο καί πνευματικά ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ πίστις σ’Αυτόν ἀναμόρφωσε καί ἀνακαίνισε τόν κόσμον. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε μακρά καί κοπιώδης, ἀλλά ἀπό τήν ὥρα πού ὁ Χριστός πέθανε καί ἀνέστη, ἤχησε ὁ ἐπιθανάτιος κώδων κατά πάσης σατανικῆς τυραννίας καί πάσης βδελυγμίας. Ἀπό τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ ἀγιότητα καί ἡ δικαιοσύνη ἀπέβησαν τό παγκόσμιον ἰδεῶδες πάντων ὅσοι ὀνομάζουν τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Κυρίου τους καί ἡ ἐπίτευξη τοῦ ἰδεώδους ἐκείνου κατέστη ἡ κοινὴ κληρονομία τῶν ψυχῶν «ὅσων πνεύματι Θεοῦ ἄγονται» (Ρώμ. 8. 14, πρβλ. Γαλ. 5. 19) στίς ὁποῖες παραμένει τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τά ἀποτελέσματα τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τήν ἀναγέννηση καί ἀναμόρφωση τῆς φθαρείσης ἀπό τά πάθη καί τήν ἁμαρτία κοινωνίας καί ζωῆς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱστορικά καί ἀναμφήριστα.

Κατάργησε τήν ὠμότητα καί τήν ἐκδικητικότητα.

Ἐδάμασε τά ἀχαλίνωτα διαβλητά πάθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐστιγμάτισε τήν ἀπόγνωση, τήν ἀπελπισία καί τήν αὐτοχειρία.

Ἐκόλασε μέ αὐστηρότητα τήν παιδοκτονία

Ἀπέλασε τίς ἐπαίσχυντες ἀκαθαρσίες τοῦ ἡδονισμοῦ καί τῆς σαρκολατρείας.

Ἀπήλλαξε τόν θηριομάχο.

Ἐλευθέρωσε τόν δοῦλο.

Ἐπροστάτευσε τόν αἰχμάλωτο.

Ἐνοσήλευσε τον ἀσθενῆ.

Ἐστέγασε τόν ξένο.

Ἐπροστάτευσε τό ὀρφανό κι ὅλους τοὺς ἀδυνάτους.

Ἀνύψωσε τήν γυναῖκα.

Περιέβαλε μέ ἀκτῖνες στεφάνου τήν ἀθώαν ἡλικία του παιδιοῦ.

Ἐξευγένισε τήν ἐργασία μετατρέποντάς την ἀπό χυδαιότητα σέ ἀξιοπρέπεια καί καθῆκον.

Ἀγίασε τήν οἰκογένεια καί τόν γάμο, ἀνυψώνοντας τον ἀπό ἐμπορία καί δουλεία σέ εὐλογημένη ἔνωση ἀνδρός καί γυναικός.

Κατέστησε τήν ἀγάπη καθολική καί ὑποχρεωτική ἀρετή καί χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν μαθητῶν Του.

Ἐξάγνισε τήν ζωή ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος.

Ἐξῆρε τήν ψυχή παντός ἀνθρώπου σέ ἀνεκτίμητο τοῦ Θεοῦ δημιούργημα.

Ἔκτισε καρδιές καθαρές, βίους εἰρηνικούς καί ἐστίες γλυκεῖες.

Κατά τόν ἀρχαῖο Ρωμαῖο φιλόσοφο Σενέκα (4-65 π.Χ, τῶν παλαιῶν ἡμερῶν σύγχρονο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ), ἡ εὐσπλαγχνία ἐθεωρεῖτο ἐλάττωμα καί ἡ πτωχεία τό μεγαλύτερο ὄνειδος. Κατά τόν Ἀναστάντα ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἀρετή καί ἡ ἔντιμος πτωχεία δέν εἶναι ἀτιμία, ἡ ἐκούσια μάλιστα περιφρόνηση τοῦ πλούτου ἀρετή καί ἔπαινος. Δέν ὑπῆρξε κοινωνική τάξη τῆς ὁποίας νά μήν διόρθωσε τίς κακίες.

Γιά τόν πιστό οἱ συνέπειες τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εἶναι βαθύτερες καί ὑπέρτερες τῆς ἱστορικής σημασίας τους, καθὼς ἀποκαλύπτουν τήν ἐξήγηση τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καί βεβαιώνουν τήν κατάκτηση τοῦ μυστηρίου τοῦ τάφου.

Ὁ πιστός, καθὼς θεωρεῖ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δέν αἰσθάνεται πλέον ὅτι ὁ Θεός ἀπέχει μακράν, ἀλλά ἀνακράζει μέ πίστη καί ἐλπίδα καί ἀγάπη. «Ὑμεῖς γάρ νὰός Θεοῦ ἐστέ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικήσω

έν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω, καί ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καί αὐτοί ἔσονται μοί λαός» (Β΄ Κορ. 2.16). «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἡγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6.4).

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλεῖ καί περιπόθητα,

Σκυθρωπή εἶχεν ἀκούσει κάποιαν ἡμέραν τοῦ ΙΘ΄ (19^{ου}) αἰῶνος ἡ ἀνθρωπότης ἀπό τό στόμα τοῦ τραγικοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου Γουλιέλμου-Φρειδερίκου Νίτσε, τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ιδεοληψίας τοῦ Ὑπερανθρώπου καί ἐμπνευστοῦ τοῦ αἰμοσταγοῦς Χίτλερ, ὅτι: «ὁ Θεός εἶναι νεκρός! Τόν σκοτώσαμε... Ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε οἱ φονιάδες του... ὁ Θεός θά μείνῃ νεκρός! Τί ἄλλο εἶναι οἱ Ἐκκλησίες παρά οἱ τάφοι καί τά μνήματα τοῦ Θεοῦ;» Καί ἐπίσης, ὀλίγας δεκαετίες ἀργότερον, ἀπό τό στόμα ἑνός νεωτέρου Γάλλου ὁμολόγου του, τοῦ Ἰωάννου-Παύλου Σάρτρ, τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ἀθεϊστικοῦ Ὑπαρξισμοῦ ὅτι: «Ὁ Θεός ἀπέθανε! Σᾶς ἀναγγέλλω, κύριοι, τόν θάνατον τοῦ Θεοῦ!»

Αἱ διακηρύξεις αὐταί τῶν ἀθέων φιλοσόφων ἐτάραξαν τάς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Σύγχυσις πολλή ἐπηκολούθησεν εἰς τόν χῶρον τοῦ πνεύματος καί τῆς λογοτεχνίας, τῆς τέχνης καί τῆς Θεολογίας εἰς τήν Δύσιν, ὅπου ἄρχισε νά γίνεται λόγος ἀκόμη καί περί «Θεολογίας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Ἐκκλησία βεβαίως δέν εἶχε ποτέ καί δέν ἔχει καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Ἑνσαρκωθείς Θεός Λόγος, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἀπέθανε. Τοῦτο ἔγινε τό 33 μ.Χ. ἐπάνω εἰς τόν λόφον Γολγοθᾶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τοῦ Ρωμαίου Ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαίας. Ἀφοῦ ἔπαθεν ἀνήκουστα Πάθη, ἐσταυρώθη ὡσάν κακοῦργος καί, περί ὥραν ἐνάτην τῆς Παρασκευῆς, εἶπε «Τετέλεσται!» καί παρέδωκε τό πνεῦμα! Αὐτό εἶναι μία ἀναντίρρητος ἱστορική πραγματικότητα.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἀπέθανεν «ὑπὲρ πάντων» τῶν ἀνθρώπων! Ἀφοῦ ἀνέλαβεν ὅλα τά ἰδικά μας: σῶμα, ψυχήν, θέλησιν, ἐνέργειαν, κόπον, ἀγωνίαν, πόνον, λύπην, παράπονον, χαράν, τά πάντα, παρεκτός ἁμαρτίας, ἀνέλαβε, τέλος, καί τό μεγαλύτερον ζήτημά μας, τόν θάνατον, καί μάλιστα εἰς τήν πιό βασανιστικὴν καί ταπεινωτικὴν ἐκδοχὴν του, τόν Σταυρόν. Μέχρις ἐδῶ συμφωνοῦμεν μέ τούς φιλοσόφους. Θά δεχθοῦμε ἀκόμη καί τό ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, οἱ Ναοί, εἶναι «οἱ τάφοι», «τά μνήματα» τοῦ Θεοῦ! Ὅμως!... Ἐμεῖς γνωρίζομε, ζοῦμε καί προσκυνοῦμε τόν θανόντα Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὡς «νεκρὸν ζωαρχικότατον»!

Ὀλίγον μετὰ τήν φοβέραν Παρασκευὴν, εἰς τήν πρωϊνὴν ἀμφιλύκην τῆς «Μιᾶς τῶν

Σαββάτων», τῆς Κυριακῆς, συνέβη αὐτό, διὰ τό ὁποῖον ἔγινεν ὅλη ἡ διὰ σαρκός καί πάθους καί Σταυροῦ καί καθόδου εἰς τόν Ἄδην οἰκονομία τοῦ Θεοῦ: Ἡ Ἀνάστασις!... Καί αὐτό, ἡ Ἀνάστασις, εἶναι μία ἐξ ἴσου ἀναντίρρητος ἱστορική πραγματικότης!.. Καί ἡ πραγματικότης αὕτη ἔχει ἀμέσους καί σωτηρίους ἐπιπτώσεις εἰς ὅλους μας. Ἀνέστη ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι συνάμα καί Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου!

Ἀνέστη ὁ Θεός μέ ὅλον τό πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος: τό Σῶμα ποῦ ἔλαβεν ἀπό τὰ ἄχραντα αἵματα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τήν ἀγίαν Ψυχήν Του. Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, «παγγενή τόν Ἀδάμ ἀναστήσας ὡς φιλόανθρωπος»!... Ὁ Τάφος τοῦ Ἰησοῦ, τό «καινόν μνημεῖον» τοῦ Ἰωσήφ, εἶναι πλέον διὰ παντός κενός! Ἀντί διὰ μνημεῖον νεκρικόν, εἶναι μνημεῖον νίκης κατὰ τοῦ θανάτου, εἶναι πηγὴ ζωῆς!

Ὁ νοητός Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ἀνέτειλεν «ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος», χαρίζοντας φῶς ἀνέσπερον, εἰρήνην, χαράν, ἀγαλλίασιν, ζωὴν αἰώνιον! Ναί, οἱ Ναοί εἶναι οἱ «τάφοι» τοῦ Κυρίου! Ἀλλὰ Τάφοι κενοί, ὀλοφώτεινοι, γεμάτοι ἀπό «ὀσμὴν ζωῆς», ἀπό ἔαρινόν μύρον πασχάλιον, ὠραῖοι, ἐρατεινοί, καταστόλιστοι μέ μυρσίνες δοξαστικές καί μέ ἄνθη χειροπιαστῆς ἐλπίδος, τάφοι ζωοδόχοι καί ζωοπάροχοι.

Ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ ἀνέστρεψε τάς δυνάμεις τοῦ Ἄδου, ὁ θάνατος εὐτελίστηκε πλέον εἰς ἀπλοῦν ἐπεισόδιον ποῦ εἰσάγει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν βίον εἰς τὴν Ζωήν. Οἱ Ἐκκλησίαι, οἱ «τάφοι» τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, εἶναι αἱ διάπλατοι θύραι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, οἱ ὀρθάνοιχτες εἰσοδοὶ τοῦ Νυμφῶνος τοῦ Υἱοῦ Του, ποῦ «ὡς Νυμφίος προῆλθεν ἐκ τοῦ Μνήματος» καί οἱ πιστοὶ εἰσερχόμενοι, «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν· καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἷτιον, τόν μόνον Εὐλογητόν τῶν πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον»!

Εὐτυχῶς, λοιπόν, ποῦ ἀπέθανεν ὁ Σωτὴρ Χριστός, καί ὁ θάνατός Του ἔγινε ζωὴ καί Ἀνάστασις ἰδική μας! Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν τόσα «μνήματά» Του εἰς τόν κόσμον, τόσοι ἅγιοι Ναοί, ὅπου ἡμπορεῖ νά εἰσέλθῃ ἐλεύθερα ὁ πονεμένος, ὁ κουρασμένος καί ἀπαρηγόρητος ἄνθρωπος, νά ἀποθέσῃ τό φορτίον τοῦ πόνου του, τῆς ἀγωνίας του, τοῦ φόβου καί τῆς ἀνασφαλείας του, νά «ξεφορτωθῇ» τόν θάνατόν του!

Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Ἐσταυρωμένου, Ἀποθανόντος, Ἀναστάντος καί αἰωνίως Ζῶντος Χριστοῦ, ὅπου ὁ ἀπελπισμένος ἄνθρωπος τῶν ἡμερῶν μας, ὁ καταπροδωμένος ἀπό ὅλα τά εἴδωλα, ὅλους τοὺς «χαμοθεοὺς» ποῦ ἔκλεψαν τὴν καρδιά του, τὴν οἰκονομίαν, τὴν τεχνολογίαν καί τὴν γήϊνη ἐπιστήμη τῶν κτιστῶν καί ὅλας τὰς ὑπολοίπους «κενάς ἀπάτας» τοῦ παρόντος αἰῶνος «τοῦ ἀπατεῶνος», εὐρίσκει καταφύγιον καί παραμυθίαν καί σωτηρίαν.

Ἀσπαζόμενος πάντας μέ ἀγάπη Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος καί αἰωνίως Ζῶντος καί ζωοποιοῦντος τόν ἄνθρωπον, διατελῶ πατρικῶς ἀπευθύνων ἐγκάρδιον πασχάλιον χαιρετισμόν καί εὐλογίαν.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μέ θερμές Πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ